

erikoistuvan elämää

Tuomas Huttunen

LT, Erikoistuva lääkäri

Tays, Ensihoidon, kivunhoidon ja anestesian vastuualue

tuomas.huttunen[a]pshp.fi

Borta bra men hemma bäst

Sanottakoon, että tätä kirjoittaessa kärsin hirveästä koti-ikävästä. Substanssi voi siis olla väritynyttä. Minulle tarjottiin viime vuonna mahdollisuutta päästä hengittämään sisäilmaa Karoliiniseen sairaalaan Tukholmaan, jonne lopulta tänä syksynä päädyinkin. Kokemus on ollut silmiä avaava. Ennakkokäsitykseni Karoliinisesta sairaalasta oli – sanalla sanoen – virheellinen. Kaikki ei ole ollutkaan suurempaa ja kauniimpaa. Tuntuu, että ihan samanlaisten

arkisten ongelmien kanssa täällä painitaan.

Syyskuun alku oli mielenkiintoinen hetki tulla Tukholmaan ”ulkomaalaisena” tutkijana. Case Macchiarini, siis tapaus, jossa italialaistaustainen Karoliinisen Instituutin professori syyllistyi rikollisen räikeisiin tutkimuseettisiin virheisiin, velloii kuumimmillaan. Loppukesästä akateeminen Ruotsi oli köysissä ja päivittäin kerros kerrokselta Karoliinisen instituutin johtoa irtisanottiin tapauksen vuoksi. Sekä ruotsalainen että kansainvälinen media käsittelivät asiaa päivittäin. Ruotsissa tapaus koettiin kansallisena häpeänä. Näkemäni ja kokemani perusteella voin sanoa, että ruotsalaiset ovat ihan hyvää suomalaista keskitasoa itsesääliissä ryppemisessä.

Kuten kaikki suomalaiset työntekijät, olen tottunut siihen, että organisaatorakenteessa, jossa on hierarkia, on aina ongelmia. Riippumatta ongelmien laadusta tai koosta, niiden määrä on vakio. Isommassa sairaalassa ongelmat ovat tietenkin isompia. Karoliinisessa sairaalassa on meneillään massiivinen uudistusohjelma, jonka loppu hämöttää jossain kaukana tulevaisuudessa. Hallintohimmeliä on tarkoitus laittaa uusiksi

virtaviivaistamalla organisaatiota. Työntekijät ovat olleet mukana talkoissa: turhautuneet anestesiologian ja tehohoidon klinikan työntekijät ovat helpottaneet hallintojohtajien työtä irtisanoutumalla kilvan uudistuksen alta. Kokeneiden erikoislääkärin yhtäkkinen irtisanoutuminen on aiheuttanut vääjäämättömän osaajavajeen. Jo ensimmäisellä viikolla huomasin, että Pirkanmaalaisen yliopistosairaalan rivierikoistuva on varsin korkealla perifeeristen puudutusten senioriteetissä.

Meillä on kuitenkin paljon opittavaa ruotsalaisilta. Yllätyin, kuinka lämmin ja vieraanvarainen uuden kollegan vastaanotto on ollut. Ruotsiin on äärimmäisen helppo tulla niin tutkijan kuin klinikonkin. Suomalainen sairaalamailma kaipaisi hivenen enemmän avoimuutta ja yhdessä tekemisen kulttuuria. Vaikka suomalaisen asepalveluksen suorittaneena en suurin loputtoman diskuteerausfani olekaan, on paikallisessa keskusteleavassa ilmapiirissä paljon hyvääkin. Ison organisaation kankeus ei lannistanut. Vaikka esimerkiksi palkkahallinnon ja verottajan kanssa asioiden setviminen on kestänyt lähes koko vierailuni ajan, on sihteereiden ja esimiesten kärsivällisyys ollut vähintäänkin kiitettävää. Ruotsin kielelleni (mummin svenska) on hihiteltä pääsääntöisesti selkäni takana. Ehkä kuitenkin tärkeimpänä, olen lyhyen tutustumiskäyntini aikana oppinut, että suomessa anestesiologiaan ja tehohoitoon erikoistuva ja erikoistunut lääkäri pärjää hienosti ulkomailla ja voi pitää leukaansa reilusti pystyssä. Suomalainen erikoislääkärinkoulutus tuottaa monipuolisia ammattilaisia.

Lopuksi sanottakoon, että Tukholma on upea kaupunki liikkua ja käydä töissä. Yllätyin, kuinka nopeasti yksityisautoilijasta kuoriutui hiljaa kännykkäänsä aamujunassa tuijottava ja Starbucksin pahvikupista mokkaa ryystävä trendikäs pendelöijä. ■

Suomessa anestesiologiaan ja tehohoitoon erikoistuva ja erikoistunut lääkäri pärjää hienosti ulkomailla ja voi pitää leukaansa reilusti pystyssä.